

מלחמת הבחירות של יאיר לפיד

עמ' 5

זו הדרך

زو هديرخ ZO HADEREKH

גיליון 34 / 31 באוגוסט 2022

הפגנת עובדות ועובדי הוראה מול משרד האוצר, 17 באוגוסט (צילום: הסתדרות המורים, עיצוב: עמרי חנין)

של צבא הכיבוש, כמו גם פלישות חוזרות ונשנות של מתנחלים לבתי הספר הפלסטיניים, מונעות מהתלמידים להגיע לשיעורים.

סבב ההסלמה האחרון ברצועת עזה גבה את חייהם של 17 ילדים. בתי הספר סובלים מצפיפות יתר, 65% מתוכם פועלים במשמרות כפולות. עבור ילדי הרצועה, התנאים מגבירים את הצורך בשירותי מומחים לתמיכה פסיכוסוציאלית; ילדי עזה, אשר הספיקו לחוות ארבעה סבבי לחימה בחייהם, נאלצים להיאבק על הזכות לחיים, עוד לפני הזכות לחינוך.

למרות האתגרים איתם נאלץ להתמודד הדור הפלסטיני הצעיר, עומד שיעור האוריינות בקרבו על יותר מ-99%. הילדים הפלסטינים מקווים שעתידם יהיה טוב יותר דרך החינוך. הם מנהיגי המחר. חזקה על חברה הרוצה בשלום לפעול כדי להגן על חייהם ולתמוך בהם. אסור לחשוף ילדים לאלימות או להפקירם לזוועות הכיבוש. רק כך יצליחו לממש את מלוא הפוטנציאל הגלום בהם. עתיד ילדי פלסטין יהיה בהיר רק עם סיום הכיבוש והקמת מדינה פלסטינית עצמאית בצידה של ישראל.

מערכת "זו הדרך" מאחלת לכל הילדים, הישראלים והפלסטינים, שנת לימודים רוויית הצלחות והנאה, בה הזכות הבסיסית לחינוך תוגן ותמומש בידי כולם ולמען כולם.

חרף חתימת הסכם המוריס, מאבקי עובדות ועובדי ההוראה במערכת החינוך נותר תוסס. גננות; מורות בחינוך היסודי, העל-יסודי והמיוחד; מטפלות משפחתונים; סיעות בצהרונים; יועצות חינוכיות; ומרצות באוניברסיטאות (ר' עמוד 3) - כולם מוכנים ומזומנים להשביח את פתיחת שנת הלימודים - שום מגזר בחינוך אינו מוכן להשלים עם הקיפוח והניצול. אך ישנם ילדים אחרים, רחוקים מהעין ומהלב, אשר חזרו השבוע ללימודים. מעל מיליון ילדים פלסטינים בגדה המערבית ובעזה נמצאים תחת כיבוש ישראלי. עבור ילדות וילדים כה רבים, הלהוטים ללמוד ולשגשג - אין שלום בכיתה א'.

דורות על גבי דורות של ילדים פלסטינים נאלצים להתמודד עם אתגרים אותם ילדים ישראלים והוריהם אינם מסוגלים אפילו לדמיין. מאז תחילת השנה נהרגו בגדה המערבית עשרים ילדים ונערים. זאת בהשוואה ל-12 שנהרגו בתקופה המקבילה אשתקד. נכון לעכשיו מאיימים צווי הריסה על 56 בתי ספר בגדה המערבית, בהם לומדים מעל 6,400 ילדים.

במחצית הראשונה של 2022 תיעד האו"ם 115 הפרות זכויות יסוד הקשורות בחינוך בגדה המערבית. עבירות אלה כללו ירי גז מדמיע, רימוני הלם וכדורי גומי לעבר מוסדות חינוך והילדים הלומדים בהם. נוכחותו המאיימת

לכל המועמדים המצוינים, ובמיוחד לאחד שיקר לי במיוחד, אורי זכי (גילוי נאות: בן הזוג שלי)."

השרה תמר זנדברג באגרת לחברי מרצ, 19.8

... אבל משפחת מרצ אינה מתפקדת

"מרצ הכשירה כל שרץ בלי להסס, גם בנושאי ערכי הליכה שלה, ולכן היא איבדה את זכות הקיום שלה. למפלגה המדברת על זכויות אזרח ואדם ובסופו של דבר מקדמת רק זכויות של יהודים ואפילו נכנעת לכיבוש כעובדה שאין בלתה, אין מה להציג בפני בוחרים פוטנציאליים וגם לא בפני ציבור הבוחרים הנאמן. במבחן המציאות הוכיחה מרצ כי לא קיים שום ערך בהצבעה לה. להיפך, אם בעיני התקשורת והציבור ראויה מרצ להתקיים רק כי היא משמשת אצבע נוספת למען החלת סדר יום הדוגל בסילוק נתניהו, כבר עדיף להצביע למפלגות גדולות יותר בגוש מאשר להליחם על חייה. מרצ שפכה את התינוק עם המים, ועכשיו, כשהביית עולה בלהבות, אין מים כדי לכבות את השריפה. הגיע הזמן להודות – מרצ מתה כבר מזמן וקולות הגעוואלד לא משנים את העובדה המצערת הזו."

קרן הבר, "הארץ", 18.8

דברים בשם אומרם

איך אמר בגין? יהודים, אחים אנחנו!

"בשבוע הבא יתקיימו הפריימריז במפלגת הציונות הדתית של בצלאל סמוטריץ'. אחד מהמתמודדים על מקום ברשימה הוא העיתונאי ארנון סגל, אחיו של הפרשן הפוליטי של חדשות 12, עמית סגל. הדבר הציב למן ההתחלה את עמית סגל בדילמה לא פשוטה: הוא נוהג לפרשן את המערכת הפוליטית, אך כעת עשויים דבריו להיות נגועה במניעים זרים בשל התמודדות אחיו. סגל אינו כתב פשוט המסקר את פעילות המפלגות, אלא הוא הפרשן הפוליטי הבכיר של גוף השידור החזק בישראל. סגל עצמו אף נחשב לאחד מהכוכבים הגדולים של התקשורת הישראלית. בכך, כל התייחסות שלו למפלגות הימין עשויה להיות נגועה בניגוד עניינים. שהרי - הציונות הדתית אינה מעוניינת לגזול מנדט-שניים מהליכוד? ואילו הליכוד לא ירצה לשתות בעצמו כמה מנדטים ממפלגתו של סמוטריץ'? ומה באשר למצביעים של יהדות התורה הפוזלים לכיוון סמוטריץ'?"

אלכסנדר כץ, "ביזפורטל", 15.8

הון, שלטון ופלאפון

"עו"ד דוד שמרון הוא דמות מפתח בכוורת של קרוב משפחה וראש הממשלה לשעבר בנימין נתניהו. אחד ממתי מעט שנתינו סומך עליהם. הוא האיש של נתניהו למשימות מיוחדות, והוא אוהב לעבוד בשקט ובחשאי עד כמה שאפשר. כך הוא גם מתנהל במשרד שמרון, מלכו, פרסקי ושות', בו הוא שותף בכיר. הקשר בין ראש הממשלה לבין בן דודו עורך הדין לא נפקד מעיני לקוחות המשרד. להיפך, פעמים רבות הוא היה זה שהציג אותם כלקוחות בשמרון-מלכו. לקוח נוסף מתחום האנרגיה של שמרון-מלכו היא חברת זורלו החזקות הטורקית. ב-2011 פנתה החברה, המחזיקה ברבע מתחנת הכוח דוראד באשקלון, אל שמרון על מנת שייצג אותה במשא ומתן לרכישת גז מידי שותפויות הגז הישראליות.

גם 'אסהמה', חברה מקסיקנית לכריית נחושת, נמצאת ברשימה. החברה קיבלה רישיון לכרות בתמנע, ותחקיר 'גלובס' העלה כי משרד ראש הממשלה הבטיח לה מענק בשווי 80 מיליון שקל עבור עבודתה בישראל. עוד נמצאים ברשימת הלקוחות שלהם נשיא ארה"ב לשעבר דונלד טראמפ, הקונסוליה האמריקאית, חברת ההשקעות האמריקאית מריל לינץ', צים, אייפאק, פלאפון, ערוץ 9, אוניברסיטת אריאל, רכבת ישראל, החברה הממשלתית אשרא לביטוח ייצוא, מוזיאון יד ושם, חברות פרטיות כמו מכתשים אגן וחברת סטארטאפ ישראלית בשם אידיסיאה הפועלת בתחום הטכנולוגיה הביומטריה.

מלכו מחזיק מניות של לא מעט מהחברות שהוא מייצג. כך למשל, הצהיר כי בבעלותו 2.5% ממניות החברה הביטחונית יו.אס.ג'. שבשליטת מקורבו של נתניהו, וולטר סוריאנו."

רויטל תובל, "המקום הכי חם בגיהנום", 19.8

במרצ הכל נשאר במשפחה...

"ביום שלישי יתקיימו הבחירות ליושב ראש מרצ ולרשימה לכנסת. אני לא מתמודדת הפעם, אולם מאחלת הצלחה רבה

מכתבים למערכת

צבא שיש לו גם מדינה

"מדינה בהפיכה צבאית מתמדת" - קבע שער עיתון "זו הדרך" (17.8) לי הוא הזכיר אמרה ידועה שטבע הרון מיראבו, ממנהיגי המהפכה הצרפתית במאה ה-18: "לא מדינה שיש לה צבא, אלא צבא שיש לו מדינה". מיראבו אמנם כיוון את חציו לעבר פרוסיה, אך אין עוררין כי שישראל במאה ה-21 תואמת את האמרה בצורה מופתית.

צה"ל מעצב את צלמה של החברה הישראלית מאז קום המדינה, וההיבט המיליטריסטי שולט בכיפה ביד רמה. בצד החברה, משפיע הצבא באופן עמוק גם על תקציב המדינה, התרבות, שפת הדיבור, ועוד. גנרלים שונים עומדים בראשו, ובמשך עשורים רבים עסקו במלחמות ובקידום האיש. לכן, לא ברור מדוע הם מוסמכים בידי הציבור לקבל החלטות פוליטיות בתפקידם החדש בכנסת: הרי ניסיונם בשאלות חברתיות ובניהול מערכות אזרחיות נרחבות הוא דל ביותר.

אנו עדים למעורבות הולכת וגוברת בחיים האזרחיים מצד קצינים בכירים משוחררים. הם ממונים לשרים, לחברי כנסת, לראשי עיריות ולמנכ"לים בתאגידים גדולים. בין הדוגמאות הישנות: יגאל ידין, יצחק רבין, עזר וייצמן, משה דיין, רפאל איתן, מוטה גור ועוד. ובין הגנרלים הפוליטיים הבורגניים החדשים יותר: אהוד ברק, גבי אשכנזי, בני גנץ, יאיר גולן, אריאל שרון, יואב גלנט, גדי אייזנקוט ועוד...

הסיבות לכישלונם בהנהגת המגזר האזרחי הן רבות. אולם חשובה מכל היא השקפתם על המשך דרכה של המדינה ועל עתידה: הם דוגלים בהעמקת הכיבוש ובדיכוי העם הפלסטיני בדיוק כפי שעשו בעת מילוי תפקידם הצבאי. יתר על כן, הם מקדמים סדר יום נאו-ליברלי, אותו למדו היטב בתפקידיהם כחברי דירקטוריון בתאגידים של בעלי ההון.

דן יהב, ת"א-יפו

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

עובדות ועובדי הורא מפגינים ליד בית ראש הממשלה ברחוב בלפור, ירושלים (צילום: הסתדרות המורים)

צווי מניעה במערכת החינוך, התפטרות המתמחים ושביית המטפלות

ממשלת הימין מוקפת מאבקי עובדים

בדרך עמיתותיהן ברמב"ם. מול מהלך זה, לא פנתה המדינה לבית הדין, אלא דילגה מעליו ונקטה מלכתחילה במהלך כוחני של דחיית ביצוע ההסכם.

שר הבריאות ויו"ר מרצ לשעבר ניצן הורוביץ אמנם גרס כי הוא מצדד בדרישות המתמחים (ולא בדרכי המאבק שלהם), אך לא נקף אצבע כדי לממשן. הורוביץ מרבה להתגאות ב"הישגים" שהשיג במהלך שנת כהונתו הבודדת במשרד הבריאות. כפרס ניהומים על דחיקתו למקום השביעי (הלא ריאלי) ברשימת מרצ, הצטוו מועמדי המפלגה להזכיר את פועלו בכל ריאיון. כך נשמעו זהבה גלאון ושלוש הדוכים משבחים את "השיג ניצן", אך טרם הסבירו מה בעצם השיג.

מנהלי בתי החולים הפסיכיאטריים, שהפגינו לפני כעשרה ימים (21.8) מול ביתו של הורוביץ בתל-אביב, כנראה לא קיבלו את דף המסרים. אולם מסר אחד שקיבלו מהשר דווקא היה ברור: ד"ר שמואל הירשמן, מנהל המרכז הרפואי לב השרון, אמר במהלך ההפגנה: "כספים שהוכסחו לנו אינם מוזרמים שעה שכות האדם עובר למגזר הפרטי. אנחנו מצפים ממשרד הבריאות לעמוד לצדנו, אך הוא מתעקש להתעלם מהבעיות המהותיות: צפיפות ומחסור במטפלים".

אינן שכירות ואינן עצמאיות

צרותיה של השרה בריבאי באות בצורות. איגוד מטפלות המשפחתונים בכוח לעובדים הודיע כי יקיים השבוע שביתת אזהרה. אם לא יחול שינוי, וכי בכוונתו לקיים ימי שביתה נוספים. כארבעת אלפים מטפלות מוחות בשביתתן על העלאת תעריף התשלום עבור טיפול בפעוט במשפחתון ב-60 שקלים בממוצע בחודש בלבד.

לעובדים הנאבקים מקצועות שונים, אולם יש להם מכנה משותף. המתמחים, עובדי משרד החוץ, המורים והמטפלות – כולם נמנים עם מעמד עובדים המועסק ישירות או בעקיפין בידי המדינה. אך את המדינה עצמה מנהלות זה שנים רבות ממשלות נאו-ליברליות. לכן לא קיים כל שוני בין מדיניות הכלכלית והחברתית של ממשלת נתניהו לבין זו שנקטה ממשלת לפיד. הממשלות מתחלפות – אך המדיניות הקפיטליסטית הנאו-ליברלית בעינה עומדת. הגיע הזמן להפסיק לפחד ולהגיד בקול ברור: המדינה לא מהססת ולו רגע לנצל את עובדיה ולרמוס הסכמים.

אפרים דויד

בטרם הוגש הסכם המורים, נכנע שר האוצר אביגדור ליברמן לדרישות התאחדות התעשיינים ופנה באמצעות הפרקליטות לבית הדין לעבודה בבקשה כי יוציא צווי מניעה נגד השביתה ביום פתיחת הלימודים. שרת החינוך יפעת שאשא-ביטון הגיבה ואמרה: "אלה הדורשים צווי מניעה שעה שצוותים מכל הצדדים יושבים סביב שולחן המו"מ במטרה להגיע להסכמות שיביאו לפתיחת שנת הלימודים כסדרה – מוכיחים שאינם מעוניינים להגיע להסכם".

על רקע חילוקי הדעות בממשלתו, אמר ראש הממשלה יאיר לפיד בתום פגישה עם שר האוצר כי "יבחן" את הוצאת צווי המניעה. במקביל, הפציר בצדדים "למצות את המו"מ". האם לפיד הוא מהאו"ם? האם הוא מנוע מלנקוט עמדה נוכח ניסיון שר בממשלתו לכפות הסכם באמצעות הפעלת כוח שלטוני?

אצל לפיד אין צווי מניעה - יש שב"כ והמוסד

אם בענייני או"ם עסקינן, לראש הממשלה (שהוא גם שר החוץ) צרות משלו. במסגרת סכסוך עבודה ממושך, הנחה ועד עובדי משרד החוץ את חבריו לשבש את ביקורי לפיד בכינוסי עצרת האו"ם העתידים להתקיים בספטמבר הקרוב בניו יורק ובגרמניה. בין השאר הודיעו כל עובדי משרד החוץ המוצבים בחו"ל על כוונתם להתעלם לחלוטין מלפיד, ולא לטפל בביקוריו מבחינה לוגיסטית, ביטחונית או מדינית.

ראשי הוועד מעריכים כי בדומה למקרי עבר, נערך לפיד לעקוף את צעדיהם הארגוניים תוך הפעלת מערך הביקורים של משרד ראש הממשלה, שירות הביטחון הכללי ואפילו המוסד. "הפעלת זרועות מדינה במטרה לעקוף את העיצומים החוקיים שנוקטים העובדים היא פעולה חמורה ביותר, החותרת תחת זכות היסוד לשביתה", מסר הוועד, והוסיף: "מה השלב הבא? הפעלת בתי הספר באמצעות צה"ל?".

גם הרופאים המתמחים, הנאבקים לקיצור התורנויות זה שנים, נחלו אכזבה קשה מממשלת לפיד. לאחרונה החליטה שרת הכלכלה אורנה בריבאי לדחות את יישום הקיצור בשנה וחצי. במסגרת המאבק, כ-200 מתמחים כבר הגישו מכתבי התפטרות למעסיקיהם. מאות נוספים צפויים להגיש את מכתבי התפטרותם בשבועות הקרובים. הנהלת בית חולים רמב"ם בחיפה מנסה לשכור את רוח המתמחים ולפגוע במאבקם בחלוקת משרותיהם לרופאים ולמתמחים אחרים. הנהלות בבתי חולים נוספים כבר אותתו כי בכוונתן ללכת

גל חדש של סרבנים עתיד להיכלא בקרוב

ארבעה צעירים יתייצבו בשבוע הבא (4.9) בלשכת הגיוס ויכריזו על סירובם לשרת בצבא הכיבוש. בשל כך, הם עלולים להישלח לכלא הצבאי לתקופת מאסר. רשת מסרבות, התומכת בסרבנים, מסרה: "אנחנו נהיה שם כדי ללוות אותם ולתמוך בהם! הצטרפו אלינו ביום ראשון בשעה 9:00 בבוקר ליד הכניסה לבקרו"ם".

אחד הצעירים הצפויים להיכלא הוא שחר שורץ (18) שהתייצב לפני שבועיים בבקרו"ם והכריז על סירובו להתגייס. שורץ עמד למשפט ונשלח ל-10 ימי מחבוש בכלא הצבאי 10 הממוקם בקרבת עתלית. הצעיר שוחרר מהכלא השבוע, ובכוונתו להתייצב בלשכת הגיוס ולסרב פעם נוספת. כך מסר דובר רשת מסרבות שאמר: "שחר מסרב להתגייס לצבא הישראלי המנהל מזה עשרות שנים כיבוש אכזרי של העם הפלסטיני. הצבא מעמיק את מעגל הדמים ואי-הביטחון של ישראלים ופלסטינים כאחד".

צעיר נוסף בקבוצה, אביתר רובין, פרסם השבוע (29.8) הצהרה באשר לסירובו: "ברירת המחדל בחיים היהודיים בישראל היא השירות בצבא הישראלי. למרות זאת, ההחלטה שלי שלא להתגייס מרגישה לי טבעית לחלוטין ונכונה מעבר לכל ספק". עוד מסר: "הצבא הישראלי, שטוען שהוא 'צבא להגנת ישראל', פועל נחרצות כדי לדלל אוכלוסייה שכל פשעה הוא להיוולד. הצבא מכריז על שטחים חקלאיים, שטחי מרעה ושטחי מגורים כ'שטחי אימונים', מהם יש לפנות את האוכלוסייה הילידה, למרות שברור כי אין לו צורך באותם השטחים. הצבא עושה כל שביכולתו כדי להכשיל את שגרת החיים בגדה המערבית".

טקס זיכרון נערך באתר בו נהרג עובד

פעילי התנועה מעגלי צדק קיימו בשבוע שעבר (27.8) משמרת מחאה מול אתר בנייה בראשון לציון, בו נהרג באותו שבוע הפועל הפלסטיני רסאן דחבור, תושב הכפר עזון בשטחים הכבושים. מותו של דחבור סימן שבוע עקוב מדם, בו מצאו את מותם ארבעה עובדים באתרי בנייה. הפעילים הקימו באתר הבנייה אנדרטת זיכרון עם תמונתו של דחבור, ותלו במקום את תמונותיהם של עובדים נוספים שנהרגו בשבוע שעבר: דיאב ותד (21) וחסן ותד (29), בני דודים מהכפר ג'ת, שנהרגו כתוצאה מתאונת עבודה באתר פרויקט סנטרל שבטירת הכרמל; בילאל ג'בארין (54), תושב מושיריפיה, שנהרג באתר להנחת קו ביוז הממוקם ביישוב גדיש בגללובע.

לאחר הצבת האנדרטה, ערכו הפעילים טקס זיכרון בכניסה לאתר הבנייה, בו השתתפו תושבי הסביבה. הפעילים הדליקו נרות נשמה ונשאו דברים לזכר ההרוגים. רכז המאבק של מעגלי צדק בתאונות העבודה בענף הבנייה, אריאל שוורץ, מסר: "אנחנו כאן כדי שפניהם של ההרוגים לא יישכחו". עוד קרא שוורץ לממשלה להטיל את האחריות לתאונות הקטלניות על היזמים והקבלנים: "יש להגדיל את מספר הפקחים על הבטיחות באתרים ולפעול לאכיפה ולענישה אפקטיבית".

הפרקליטות שוב בשירות הכיבוש

הפרקליטות הודיעה בשבוע שעבר (25.8) כי בכוונתה לסגור את התיק נגד תושב ההתנחלות נופי נחמיה ששמו נאסר לפרסום, אשר דקר למוות את עלי חסן חרב, תושב פלסטיני בן 27. האירוע התרחש לפני כחודשיים בסמוך להתנחלות אריאל בשטחים הפלסטיניים הכבושים.

המתנחל שהרג את חרב סייר יחד עם מתנחלים נוספים, מרביתם נערים, בשטח הנמצא בבעלות משפחת חרב בכוונה להקים בו מאחז. חרב ובני משפחתו הגיעו למקום בעקבות השגת הגבול, ובין הצדדים התפתח עימות שבמהלכו נדקר עלי חסן למוות.

דודו של חרב, נעים, מסר בתגובה להחלטת הפרקליטות: "ההחלטה מראה כי זו ממשלת מתנחלים, וכי היא משתמשת בחוק כדי להגן עליהם. המתנחל הזה הגיע לאדמה של עלי והרג אותו. מה עוד צריך היה לקרות כדי שהפרקליטות תראה במעשה הזה פשע? הם מגנים עליו". נעים הוסיף כי בכוונת המשפחה לפנות "לכל בתי המשפט, כולל בית המשפט הבינלאומי, כדי להיאבק בהחלטה".

ארגון יש דין, בא כוחה של משפחת חרב, מסר: "לא יעלה על הדעת כי חקירת דקירה מכוונת של מתנחל, הנתמכת בשלל עדויות מצד הנוכחים באירוע, תיסגר תוך חודשיים. פעולות החקירה כללו הפחדה ואיום על בני משפחתו של עלי חרב ועל עדי ראיה נוספים. החלטת הפרקליטות לסגור תיק כה חמור ללא הגשת כתב אישום, תוך קבלת טענת החשוד כי פעל להגנה עצמית, עומדות בסתירה לעדויות רבות של פלסטינים שהיו במקום ואף להתנהגותו של החשוד לאחר המעשה". לדברי הארגון, "החלטת הפרקליטות מוכיחה שחיינו של פלסטיני בגדה המערבית שווים בעיני מערכת אכיפת החוק הישראלית כקליפת השום".

לדברי ח'כ עופר כסיף (חד"ש – הרשימה המשותפת), "עלי חרב נרצח בעת שהגן על אדמתו הפרטית מניסיון פלישה של מתנחלים. העברייני שפלש לשטח פרטי ורצח את בעליו החוקיים שוחרר לחופשי רק משום שהדוקר הוא יהודי והקורבן הוא פלסטיני". "רשויות החוק, שעבורן דמם של הפלסטינים מותר לכל, עוד ימצאו את עצמם בתפקיד הנאשם – בהאג! אאבק על כך באופן אישי", הבטיח.

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126402

ציור: רומן לוי

מלחמת הבחירות של לפיד מדממת כשל קודמיו

כך, נאלצו הגברים, הנשים והילדים העזתיים לשלם על פתיחת קמפיין הבחירות של "יש עתיד" בדמם. בחמישה באוגוסט, לפנות בוקר, החל חיל האוויר הישראלי לתקוף בעזה. כתוצאה מההפצצות האכזריות שנמשכו שלושה ימים, נהרגו 49 פלסטינים, מתוכם 16 ילדים. לפיד כמובן השיג את מבוקשו – סקרי הבחירות שפורסמו לאחר המבצע הציגו פער בין עשרה מנדטים בלבד בינו לבין הליכוד.

השאלות הראויות להישאל

התקשורת ומערכת החינוך מחדירות בציבור הישראלי לאומנות ומיליטריזם מגיל צעיר. בכך, הן ממלאות את יעדן המרכזי - יצירת ציבור המוכן לוותר על דרישותיו לשלום, לרווחה ולצדק חברתי, הכל לטובת השמירה על "החיים עצמם" במדינה היהודית. אולם דרישת השלטון הישראלי מאזרחיו "להיכנס מתחת לאלונקה" היא אחיזת עיניים. האזרחים נדרשים להרוג ולהיהרג שעה שכיסייהם של בעלי ההון ממשיכים לתפוח.

האזרחים בישראל התרגלו לתבנית המציבה "אנחנו" מול "אויב". מכונת התעמולה של התקשורת הישראלית גיבשה ציבור שאין באמתחתו הכלים לשאול את השאלות החשובות: את מי משרתות המלחמות? אילו אנשים מפיקים מהן רווחים? האם התוקפנות הישראלית פתחה פתח כלשהו לשלום או האם היא רק הרחיבה את מעגל ההרג והדמים? מי מתדלק את המלחמה? האם זה הציבור הישראלי הנאנק תחת יוקר המחיה או שמא זו האליטה הפוליטית שלא תבחל בשום אמצעי כדי לגרוף קולות ומנדטים?

מי מסכן את מי? האם שלטון חמאס החמוש בצינורות מלאי מסמרים, אשר אינו מחזיק בטנקים, בחיל אוויר או בחיל ים, יכול באמת לאיים על המעצמה הצבאית המשמעותית ביותר במזרח התיכון? האם עיר שהכניסות הימית, היבשתית והאווירית אליה נשלטת בידי ישראל עלולה לאיים עליה באיוזושהי צורה? או שמא המדינה החמושה בנשק גרעיני, הנהנת ממימון אמריקאי והמתפעלת את אחד הצבאות המשוכללים ביותר בעולם היא הגורם המסוכן במשוואה? האם ה"צד שלנו" בהכרח צודק?

רומן לוי

ימיה של "ממשלת השינוי" מונים בקושי שנה, והנה – מנהיגיה לא היססו ללכת בדרך חדלי האישים שניווטו את מדינת ישראל לדורותיה. כמיטב המסורת, ובצל הבחירות הקרבות, החליט ראש הממשלה לפיד לפעול למען האינטרס הפוליטי של מפלגתו – ויצא למלחמה.

עכברי התקשורת יצאו מחוריהם ופתחו כהרגלם במצעד איוולת שהדגיש את חיוניותה של מתקפת "מנע". הם חזרו על קלישאות שחוקות השאלות מעולם הכירורגיה, והולידו מבצע צבאי נוסף ש"זכה" לשם המגוחך – "השחר העולה" (ראוי לכנותו "השחר המדמם העולה").

כצפוי, חברי וחברות מפלגות השמאל הציוני בקואליציה סרבו לצאת נגד מסע ההרג התורן, ושתיקתם הייתה רועמת מתמיד. חבר הכנסת והגנרל בדימוס יאיר גולן אף העמיק את התהום אליה צנחה מפלגתו. בניסיון רכרוכי למלא אחר הקו שהכתיבה ההנהגה הצבאית-פוליטית, טען כי המבצע היה הכרחי, וכי ההחלטה לפתוח בו הייתה נכונה.

תורת המלחמה שלמד לפיד מביבי

באחד בנובמבר יתקיימו בחירות לכנסת ישראל בפעם החמישית תוך ארבע שנים. ככל שמתקרב המועד מתבהר, כי טרם נתגלה שפל מוסרי אליו הפוליטיקאים הציוניים יסרבו לרדת למען השגת רוב קואליציוני. לפיד שינן ביסודיות את "המדריך לראש הממשלה המתחיל בישראל", ולמד כי חרחור מלחמה קטנה יכול רק להועיל להישגיו בבחירות. אם ברצונו לגזול מנדטים מנתניהו, עליו להוכיח לציבור הישראלי כי הוא שולט בטכניקה עתיקת ימים: הפחדה והסתה של הציבור היהודי בישראל באמצעות יצירת קונפליקט מדמם מול הפלסטינים, או בשמה הידוע יותר – "מלחמת בחירות".

אולם מלכתחילה ניכר כי ראש הממשלה הטרי פחות מנוסה מקודמיו בכל הנוגע ליצירת מלחמה יש-מאין. לפיד ציפה כי מעצר מנהיג הג'יהאד האסלאמי באסם א-סעדי בג'נין יוביל למתקפה מצד חמאס, אך אבוי! חמישה ימים חלפו, והשקט מכיוון עזה עדיין שרר. בעקבות כך, החליטו לפיד וגנץ לפעול – הרי סקרי הבחירות הראשונים כבר פורסמו, ומפלגתו של לפיד פיגרה אחר הליכוד ב-16 מנדטים.

מחאות ושביתות העובדים בבריטניה בשיאן

א-הצלתו של קורבין סימנה גם את קץ דרכו הפוליטית במפלגת הלייבור בבריטניה. בניסיון "התמרכזות" שאינו זר למחזותינו, בחרה מפלגת העובדים הבריטית בקייר סטארמר כמנהיגה החדש וכיורשו של קורבין. לאחר שנבחר, הצהיר סטארמר כי בכונתו "לנקות" את המפלגה מהרטוריקה השמאלית שאפיינה אותה בשנות כהונתו של קודמו. ואכן, הכרזתו שיעקור את שורשיו של ה"קורביניזם" לא הייתה הבטחת סרק: העובדים השובתים כעת בבריטניה,

השקת הרשימה "איחוד הכוחות הסוציאליסטי" בבירה אנקרה (צילום: איחוד הכוחות הסוציאליסטי)

טורקיה נערכת לבחירות וארדואן בפאניקה

"מי שרואה במפלגת העמים הדמוקרטית אויב איננו שונה ממפלגת הצדק והפיתוח [מפלגתו של ארדואן – אב"] ומהמפלגה הלאומנית. מי שאינו רוצה בנו כשותפים למטרה זו אינו ראוי להיקרא אופוזיציה אמיתית לשלטון". יצוין כי סלהטין דמירטאש, מנהיג מפלגת העמים לשעבר, נכלא בידי שלטון ארדואן ב-2016 ונשפט למאסר עולם. ב-2018 התמודד לנשיאות מהכלא, וזכה בלמעלה מ-8% מקולות הבוחרים.

מלבד דמירטאש, אסר השלטון מאות מחברי המפלגה מאז 2016, לרבות מחוקקים וראשי ערים. לקראת הבחירות נראה כי החל גל חדש של רדיפות פוליטיות. בחודש יוני עצרו הרשויות 42 מחברי המפלגה, בהם שלושה מזכירי מחוזות. ביולי נכלאה חברת פרלמנט מטעם המפלגה, בטענה כי נפגשה לכאורה עם חברי מפלגת הפועלים הכורדית (PKK) ב-2014.

איחוד מעורר תקווה בשמאל הטורקי

במקביל לאיחוד מפלגות האופוזיציה, יצא בשבוע שעבר לפועל איחוד נוסף – בשמאל הטורקי. ביוזמת הקומוניסטים, הודיעו ארבע מפלגות שמאל על ייסוד חזית חדשה – "איחוד הכוחות הסוציאליסטי", שתתמודד בבחירות לפרלמנט. בברית החדשה חברות המפלגה הקומוניסטית הטורקית, מפלגת השמאל, התנועה הקומוניסטית הטורקית ו"תנועת המהפכה". הקמת הברית הוכרזה במסיבת עיתונאים שנערכה בבית איגוד המהנדסים בבירה אנקרה, בנוכחות מאות פעילים ועיתונאים. באירוע הציגו מנהיגי הרשימה את סיסמת הבחירות של איחוד הכוחות הסוציאליסטי: "יחד נגן על עתיד ארצנו".

עוד הוצגו חמש הנקודות העיקריות במצעה של הרשימה: מאבק להפלת ממשלת ארדואן המשרתת את ההון הזר והמקומי; בלימת ההפרטה והלאמת כל שירותי הבריאות, החינוך והרווחה; פרישה מנאט"ו והבטחת עצמאותה של טורקיה מהמעצמות האימפריאליסטיות; הגנה על אופייה החילוני של המדינה ועל זכויותיהן של נשים; ושוויון זכויות מלא למיעוטים האתניים, הדתיים והמגדריים. התנועות המייסדות קראו לכל הכוחות הסוציאליסטיים, הקומוניסטיים והמתקדמים לחבור לברית ולהתמודד בבחירות במסגרתה.

ראוי לציין כי המפלגה הקומוניסטית פתחה עשרות סניפים ומועדונים ברחבי המדינה. בשבוע האחרון נפתחו חמישה סניפים בהשתתפות מאות פעילים מקומיים. המפלגה שואפת להקים מקום מפגש ציבורי בכל עיר ובכל עיירה בינונית במדינה. עם זאת, לפי שעה נראה כי נמוכים סיכוייו של "איחוד הכוחות הסוציאליסטי" לצלוח את אחוז החסימה הנוכחי – 7% מהקולות.

א. בן-יאיר

הבחירות לנשיאות ולפרלמנט בטורקיה ייערכו ביוני 2023, בעוד כתשעה חודשים. לכאורה המועד עוד רחוק, אך המרוץ בטורקיה כבר מוכן להזנקה. על רקע השפל הכלכלי, האינפלציה המשתוללת והתערערות התמיכה הציבורית בנושא רג'פ טאיפ ארדואן ובמפלגתו, מסתמן לראשונה מזה שנים סיכוי ממשי לחילופי שלטון בבחירות.

שישה מראשי מפלגות האופוזיציה הממסדית הכריזו בשבוע שעבר כי מפלגותיהם יציגו מועמד משותף בבחירות לנשיאות. זאת על מנת להגביר את סיכוייהן להביס את ארדואן המכהן בשלטון כבר עשרים שנים רצופות. הרכב הגוש החדש מגוון, וחברות בו בין השאר מפלגות המרכז-שמאל העיקריות. אליהן הצטרפו אף מפלגות ימין, ששתיים מהן הקימו בשנים האחרונות בכירים לשעבר במפלגת השלטון האסלאמית הניאו-ליברלית. ככל הנראה, מועמד הגוש לנשיאות טורקיה עתיד להיות הפוליטיקאי הוותיק כמאל קיליצ'דאראואלו (73), יו"ר מפלגת העם הרפובליקנית וסגן נשיא האינטרנציונל הסוציאלי-דמוקרטי. בסקרי דעת קהל שנערכו לאחרונה, זכה קיליצ'דאראואלו ב-55% - 58% תמיכה. זאת בעוד שהנשיא ארדואן זכה ב-42%-45% בלבד.

תמיכת הציבור הגוברת באופוזיציה מתבטאת גם בזירה הפרלמנטרית. בסקר שנערך לאחרונה זכתה מפלגת השלטון ב-28 אחוזי תמיכה, בעוד שמפלגת האופוזיציה הגדולה זכתה בכמעט 30%. למקום השלישי הגיעה מפלגת העמים הדמוקרטית (HDP) שזכתה ביותר מ-11%. במקום הרביעי זכתה מפלגת מרכז, אף היא מפלגת אופוזיציה, עם כמעט 11%.

המפלגה הלאומנית הימנית-קיצונית, בת בריתו של ארדואן, נחלשה בשנה האחרונה וזכתה בסקר ב-7% בלבד. הואיל ואחוז החסימה בטורקיה עמד עד לאחרונה על 10% מהקולות, מיהר ארדואן לפעול. גוש התמיכה בו, הנהנה מרוב מוצק בפרלמנט, הוביל חקיקה במטרה לשנות את חוק הבחירות ולהוריד את אחוז החסימה ל-7%. זאת על מנת לאפשר למפלגה הלאומנית לזכות במושבים בפרלמנט ולהרחיב את סיכוייו של גוש השלטון הנוכחי לשמור על כוחו גם בבחירות הקרובות.

פיצול באופוזיציה בשירות העריץ ארדואן

עם זאת, מרכיבי הגוש הפוליטי החדש הדירו מהמגעים להקמתה את מפלגת האופוזיציה השנייה בגודלה בטורקיה: מפלגת העמים הדמוקרטית, המייצגת את המיעוט הכורדי וכוחות מתקדמים נוספים. זאת על אף שראשיה הצהירו לא אחת כי הם מעוניינים להשתתף בברית נגד שלטון ארדואן, ולשם כך אף מוכנים לתמוך במועמד משותף של האופוזיציה לנשיאות. מתהט סנג'אר, המכהן כיו"ר מפלגת העמים, מסר:

עיני המהפכן הקובני-ארגנטינאי צ'ה גואררה מביטות לעבר ירושלים המזרחית הנמצאת תחת כיבוש (צילום: קובי וולף / ארט פורסט)

אמנות נגד הכיבוש: ציורי קיר ענקיים בסילוואן

"אנתולוגיה של המחשבה הסוציאליסטית" כעת ברשת

הספרייה הסוציאליסטית המקוונת פרסמה לאחרונה גרסה דיגיטלית של "אנתולוגיה של המחשבה הסוציאליסטית 1789-1939". האנתולוגיה ראתה אור לראשונה ב-1962 בהוצאת עם עובד. הקוראים ימצאו בה סקירה נוחה המשרטטת את אפיקי המחשבה הסוציאליסטית לדורותיה. מדוע לעיין בספרו של הוגה אחד בלבד, כאשר ניתן לקבל את מיטב ההגות הסוציאליסטית הקלאסית מכל הזרמים ומכל העתות באסופה אחת שלמה?

את "אנתולוגיה של המחשבה הסוציאליסטית" ערכו שלום וורם ודוד ליבשיץ. היא פורשת מאה וחמישים שנות הגות ועשרות חיבורים המייצגים זרמים שונים ואף מנוגדים של תנועות סוציאליסטיות, אנרכיסטיות וקומוניסטיות מרחבי העולם. את רוב הטקסטים ניתן למצוא בעברית אך ורק באסופה. היא מורכבת מ-860 עמודים של חיבורים, וכוללת הקדמות ביוגרפיות קצרות לגבי כל הוגה.

בין ההוגים באסופה: קלוד-אנרי דה סן סימון, שארל פורייה, פייר ז'וסף פרודון, אוגוסט בלנקי, ז'אן ז'ורס, לאון בלוס, אנטוניו לבריולה, פיליפו טוראטי, רוברט אוואן, פרדיננד לאסאל, משה הס, קרל מרקס, פרידריך אנגלס, קרל קאוסקי, אדוארד ברנשטיין, רוזה לוקסמבורג, גוסטב לנדאואר, רודולף הילפרדינג, אוטו באואר, אלפרד אדלר, מיכאיל בקונין, פיוטר קרופוטקין, גיאורגי פלכאנוב, ו.אי. לנין, לאון טרוצקי, קרל ראדק, יוסיף סטאלין ועוד.

לאחר פרסומה, נוספו לאנתולוגיה שני כרכים שהוקדשו להגות הסוציאליסטית משנות ה-40 עד שנות ה-60 של המאה העשרים. אף הם יועלו בקרוב בספריה המקוונת. יש למה לחכות!

לעין באנתולוגיה:

<https://archive.org/details/socialist-anthology>

רענן שמש-פורשנר

המבקרים בשכונת סילוואן הפלסטינית שבירושלים המזרחית יבחינו בנעימים ענקיות העוקבות אחר צעדיהם. מדי שבוע, מתקשטת השכונה בציור קיר חדש - פעם זוג עיניים ופעם מוטיבים לאומיים פלסטיניים, פרחים או קישוטים שונים. זוגות העיניים פקוחות וגדולות, וניתן להבחין בהן מקילומטרים. ציירו אותן אמנים פלסטינים, ישראלים ובינלאומיים שחברו יחד לפרויקט אמנות רחוב תחת הכותרת "הייתי עד בסילוואן".

זו אמנות המוקדשת למאבק בכיבוש. היא נוצרה בתחומי שכונה הסובלת מאפליה ממוסדת, מטיהור אתני ומפלישות מתנחלים לבתי התושבים ולאדמותיהם. העיניים השומרות על תושבי השכונה הן של צ'ה גואררה, ג'ורג' פלויד, רייצ'ל קורי, איאד אל-חלק ועוד.

סיו מקון בציורי הקיר של סילוואן:

<https://www.iwitnesssilwan.org/>

סרט על גורלם של שני צעירים שגדלו בישראל וגורשו לאוגנדה

ביום שני הקרוב (5.9) בשעה 20:00, יקרין מכון ון ליר בירושלים את סרטה של תמר גורן "הומבוז" (ישראל, 2022). זה סרט תיעודי באורך שעה, בשפות העברית והאנגלית. מהלך הסרט מלווה את סמואל ואייזק, פליטים דרום-סודנים בני 18 שגדלו בישראל וגורשו ממנה לאוגנדה. הסרט מלווה בין היתר את שהותם במחנה פליטים במדינה.

שני הצעירים הגיעו לישראל לאחר שהצליחו לברוח מזוועות המלחמה בדרום-סודן. כאשר הגיעו לארץ, חלמו ליצור מוזיקת היפהופ בעזרתו של אמיר שדה, מוזיקאי ישראלי, שהקים אולפן הקלטות בפנימייה בה שהו.

לאחר הקרנת הסרט, תתקיים שיחה בהשתתפות הבמאית תמר גורן, ד"ר שני בר טוביה, חברי פורום ארגוני הפליטים ומבקשי המקלט בישראל ויוסן אברהם, בוגרת תיכון ביאליק רוגוזין בתל-אביב. הערב יתקיים בהנחיית ד"ר שי טגנר, חבר מכון ון ליר בירושלים. הכניסה ללא תשלום.

נמרוד עובד

סרט צרפתי חדש: "עולם אחר" הבוס האמיתי הוא הבורסה של וול סטריט

הסרט הצרפתי החדש "עולם אחר", המוקרן בימים אלה ברחבי הארץ, הוא אחד הסרטים הפוליטיים ביותר שעלו לאקרנים בשנה האחרונה. הסרט הוא חלק מטריילוגיה בבימויו של סטפאן בריזה. הראשון בסדרה, "חוקי השוק" (2015), הוקרן בישראל בשם "ערכו של אדם", מגולל את סיפורו של מאבטח באזור מוכה אבטלה ועוני. הסרט השני בטריילוגיה הוא "במלחמה" (2018), המציג את סיפורו של יו"ר ועד עובדים במפעל לייצור רכב. עובדי המפעל נאבקים בסגירתו ובכוננות בעליו לייצר במדינה בה העבודה זולה.

גיבור "עולם אחר", הסרט האחרון בסדרה, הוא פיליפ למסל, אותו מגלם וינסנט לנדון. פיליפ הוא מנהל מפעל צרפתי, הנרכש בידי תאגיד ענק אמריקאי. עקב כך, נדרשת הנהלת המפעל לפטר 58 עובדים. במהלך קולנועי מבריק, ליהק הבמאי את לנדון לתפקיד הראשי בכל סרטי הטריילוגיה. ראשית היה מובטל, לאחר מכן יו"ר ועד עובדים ולבסוף מנהל מפעל. לנדון מציג יכולת משחק מרשימה, אשר ללא ספק שואבת השראה מהזדהות עם העובדים.

עלילת "עולם אחר" מבוססת על עדויות, זאת בדומה לסרטיו הקודמים של בריזה. הבמאי וצוותו קיימו ראיונות עם עובדים, נציגי ועדים ומנהלים זוטרים ובכירים. העדויות שזורות יחדיו בסרט, ומשרטטות את המציאות בשוק העבודה תחת שמיו העכורים של הקפיטליזם הניאו-ליברלי.

הסרט מתקל נושאים כמו ניצול עובדים אכזרי, השתלטות תאגידית על מפעלים ברחבי העולם, תאונות עבודה הנגרמות עקב מחסור בעובדים ומאבקי עובדים בדרישות "התייעלות". כך, העובדים בסרט מתבקשים "להגמיש את תנאי העבודה" ולייצר יותר. לא נספר כיצד מסתיים הסרט. רק נציין כי אפילו מנהלים עלולים ליפול קורבן לדרישותיו הדורסניות הקפיטליזם הגלובלי.

יוסי אבו

אמנים אפריקאים צעירים מציגים בגלריית גורדון

גלריית גורדון בתל-אביב מציגה בימים אלה תערוכה קבוצתית נדירה של יצירות אמנים אפריקאים צעירים. התערוכה נקראת "דיוקנאות", והוכנה בשיתוף פעולה עם אוסף "אפריקה פירסט". משתתפי התערוכה מציגים את דיוקן פניהם של חבריהם וחברותיהם הקרובים, משפחותיהם ואנשים מסביבתם הקרובה.

הדיוקנאות מציגים את המצוירים בתנחות שלווה, כאשר הם מסופקים מיופיים וממעמדם. הם נמצאים בדרך כלל בבתייהם או בטבע, ומישירים לצופה מבט של גאווה.

האמנים המציגים הם: פול אייהאו (ניגריה); מופולי בלו, (בנין); דניאל גיאקי גיאן (גאנה); קוואמנדה מאסוואנה (דרום אפריקה); סינת'יה סיפה מולנגה (הרפובליקה הדמוקרטית של קונגו); נירית טקלה (אתיופיה); טפאדדווה טגה (זימבבואה); וגודווין שאמפס נאמיימבה (אוגנדה). התערוכה מוצגת ברחוב הפלך 6, תל אביב, בימי ראשון עד חמישי מ-10:00 ועד 17:00. התערוכה תינעל ב-19 בספטמבר.

"סול פריין" בטרם הפכה "ספינת השיבה" (צילום: זו הדרך)

מיומנו של בוגד / 2

ספינת השיבה שמעולם לא יצאה לדרכה

בהנף החמה ב-15 בפברואר 1988 עמדה לצאת מלימסול שבקפריסין מעבורת. את סיפונה פקדו 150 פליטים פלסטינים בדרכם לחיפה שבמולדתם. על הסיפון נמצאו צוותי טלוויזיה ורדיו מרחבי תבל, כמו גם משלחת גדולה של אנשי שמאל בה השתתפה. הספינה נבנתה ביפן בשנת 1948, וקיבלה את השם "סול פריין". מאוחר יותר, הוסב שמה ל"ספינת השיבה אקסודוס הפלסטינית". אך ספינת המעפילים מעולם לא יצאה לדרכה. ככל הנראה "הבחורים הטובים" של הצבא הישראלי חיבלו בה.

האירוע זכה בתהודה גדולה, ובארץ הקודש שלפו את הסכינים. ראש הממשלה דאז, חדל אישים בשם יצחק שמיר, כינה את המסע הצפוי הכרזת מלחמה. שר הביטחון דאז, יצחק רבין, שכעבור כמה שנים יקבל פרס נובל לשלום עבור חלקו בהסכמי אוסלו, הבטיח כי ישראל תתנגד למסע "בכל דרך שתמצא".

הקבוצה הישראלית במשלחת אנשי השמאל מנתה כ-15 משתתפים ומשתתפות. נמנו עמם תמר גוז'נסקי, לטיף דורי, צ'רלי ביטון, תאופיק זיאד ומרים אלגזי. התקשורת התמקדה באחרונה במיוחד, והכתבים ביקשו ממנה לגולל את סיפור הפלגתה בספינת המעפילים "אקסודוס" מאירופה לחופי פלשתינה בשנת 1947.

נציגי אש"ף קיבלו את פנינו בשדה התעופה בלימסול. ליוותה אותם קבוצת ילדים פלסטינים – בנים של פליטי הנכבה. אך בצד הפרחים והאיחולים, הגיעו אלינו גם איומים סמויים וגלויים מצד גורמים ישראליים וקבוצות פלסטיניות המתנגדות לאש"ף.

כאמור, הספינה מעולם לא יצאה לדרך. הכת הצבאית השלטת בארץ אבותינו הזניקה חיקויים עלובים של ג'יימס בונד, כדי לעצור אותנו. יש שאמרו כי כמעט-רמטכ"ל אחד, יואב גלנט, פיקד על הפעולה הנועזת לחזרר את הספינה כדי להוכיח למצהלות הנישומים והנישומות הציוניים "למי יש יותר גדול".

בזמן השהות בלימסול, אירחו אותנו חברי הארגון בבתייהם. חלקם איבדו אהובים, אחים ואחיות. דמעות ניקו בחדרי עיניהם כאשר סיפרנו להם כיצד נראים היום המקומות מהם גורשו בצעירותם.

אבשלום קווה

הפגנות למען הרופאים המתמחים

עמידתם האיתנה על זכויותיהם. הם מנהלים את המאבק למען כולנו ולמען מערכת הבריאות. שינוי אמיתי חייב לכלול עוד תקנים בבתי החולים עבור מתמחים. יש לחזק את ידי הצוותים הרפואיים כדי שיטפלו בנו בצורה נאותה ולא יסבלו מאפיסת כוחות. אני פונה לשר האוצר, לשר הבריאות ולראש הממשלה – הגיע הזמן שתקבלו החלטות מצילות חיים.

ישעיהו בן-סירה

חד"ש תל אביב

אסיפה ציבורית ודיון לקראת הבחירות
ביום חמישי, 1.9, בשעה 19:00
אולם הגדה השמאלית, אחד העם 70, תל אביב

חד"ש סטודנטים

מחנה קיץ סטודנטיאלי על שם

מוחמד נפאע

ייערך בימים שישי-שבת, 9 - 10 בספטמבר
באתר הנופש מונפורט בתרשיחא

מועדון הגדה השמאלית

אחד העם 70, ת"א

הופעת ג'אז

רביעיית חן הר-אבן (אמסטרדם)

ביום רביעי, 31.8

פתיחת דלתות בשעה 20:30

הקרנת הסרט

"אלכסנדריה למה"/ יוסף שאהין

בהנחיית שירה מרק בן צבי

מצרים, 1979, 133 דקות (ערבית; כתוביות באנגלית)

מוצ"ש, 10.9, בשעה 20:00

השבוע באתר "זו הדרך"

עובד מעזה נהרג בתאונת עבודה ביום עבודתו הראשון בישראל, הפגנה: הצהרונים בירושלים קורסים, 150 אלף עובדי דואר בבריטניה פתחו בשביתה, נתניהו עשה זאת שוב - השיג הסכם לריצה משותפת של הרשימות הגזעניות, עשור למותה של שולמית פייירסטון - חלוצת הפמיניזם הרדיקלי ועוד ...
zoha.org.il

מתמחים מפגינים למען קיצור התורנויות מול בית החולים רמב"ם בחיפה, 27 ביולי (צילום: מרשם)

עצרת תמיכה במאבק הרופאים המתמחים לקיצור התורנויות התקיימה השבוע (30.8) בכיכר הבימה בתל-אביב. מארגון המתמחים מרשם נמסר: "הממשלה מפקירה את המתמחים והמתמחות בבתי החולים. המתמחים ממלאים משמרות ארוכות הנמשכות לעיתים 26 שעות ברציפות. הם נדרשים למלא תורנויות הפוגעות לא רק בבריאותם ובאיכות חייהם, אלא גם בחיי המטופלים בבתי החולים. זאת, שעה שהממשלה אוחדת ברזרבות תקציביות המאפשרות לה להעסיק מתמחים נוספים. אי אפשר לתת למצב הזה להימשך".

מרשם קרא לציבור להשתתף בהפגנה בכיכר הבימה "כדי לתמוך ברופאות וברופאים שלנו, המתפטרים בהמוניהם במחאה על עומס העבודה והתורנויות המפרכות. יחד נדרוש מהממשלה לקיים את ההבטחות אותן היא מפזרת כבר למעלה משנה".

מתמחים ומתמחות הפגינו (27.8) בפתח בית החולים רמב"ם בחיפה בדרישה לקיצור התורנויות. חברות הכנסת עאידה תומא-סלימאן (חד"ש - הרשימה המשותפת) ונעמה לזימי (העבודה) השתתפו במחאה והביעו תמיכה ברופאים הנאבקים. במהלך ההפגנה, קראו המתמחים קריאות ובהן "די לעבודות" ו"אנחנו רוצים מעשים - לא דיבורים". באותו היום יזם סניף חד"ש סכנין הפגנת תמיכה במתמחים וברופאים.

ח"כ תומא-סלימאן ציינה את חשיבות ההפגנה והמאבק באומרה: "המאבק שלכם הוא גם המאבק שלי, ואני חברה בו מזה שלוש שנים. הדיון הראשון בנושא בכנסת התקיים בוועדה שעמדתי אז בראשה. מי שאומר שאנחנו כאן רק משום שמועד הבחירות מתקרב - שיתבייש".

בריאיון שהעניקה לערוץ החדשות "חי פה חדשות חיפה" אמרה ח"כ תומא-סלימאן: "אני רוצה לברך את המתמחים על

סניף מק"י חיפה

מרכין ראש על לכתה של

עאידה חוראני נסראללה

חברה ושותפה למאבק

ח"ד 26205, ת"א 6126102, טל' 03-6293944, zohaderekh@gmail.com

אתר זו הדרך zoha.org.il, מק"י: maki.org.il, info@maki.org.il